

Отъ 1870 писанието на Българский языкъ се подчини на други влияния и, кажи, че изгуби всяка посока. Ученицитѣ отъ Българската школа, дѣто вече бѣше преобладавало фонетическото начало, на ново се опитахъ да поведатъ българското правописание подъ това начало. Въ 1870 Н. Първановъ издаде свойтъ краткъ „Изводъ изъ Българската Грамматика“ но той не намѣри послѣдователни, защото и този начинъ на писание искаше едно систематическо изучаване. Ученицитѣ отъ Загребъ, Прага, дѣто тоже вѣеше вѣтрътъ на фонетическото начало, а до нѣйдѣ и вслѣдствие на Латинизата и на други основания положенитѣ начала при възражданieto книжнината въ язицитѣ Чехский и Хърватский, а сжщо и ученицитѣ отъ Robert College, при неоснователното изучаване на Българский, нито на другъ нѣкой славенскій языкъ, подкачихъ да пишятъ кой какъ завърне, безъ никакви начала и основания. Па и самитѣ руски ученици се поколебаха и взеха да либерализиратъ въ правописанието. Т. С. Бурмовъ най-напрѣдъ исключи ъ, което сега съ ржѣ и крака ище да защищава. Тоже на 1870 М. С. Дриновъ поиска да установи нѣкои закони за българското правописание и да примири нѣкакъ етимологическото начало съ фонетическото. Той отиде по далечъ отъ Н. Михайловски, но все пакъ за въ коренитѣ искаше да задържи до нѣйдѣ етимологията. Него послѣдувахъ Т. Икономовъ и други нѣкои; други се придържахъ още о етимологическото правописание, а други се чудяхъ на кой авторитетъ да пристанатъ.

Между това настана войната, дойде освобождението, Българский языкъ се възведе на официалностъ и когато трѣбваше да се обърне по-голѣмо внимание на него и да се утвърди едно кое-да-е правописание, за да се поддържа единството на народа баремъ отъ тази страна. Нуждата отъ чиновници, учители, писатели, и писачи извади на лице колкото се може повече неукни писачи, писатели и учители, които безъ да му мислятъ и отмислятъ „отпущахъ крайтъ“ на всѣко правило и взехъ да пишятъ